

Тенардие излѣзе отъ крѣчмата, срѣщна жена си и каза :

— Жена, хубави пари ударихъ отъ тоя глупакъ за Чучулигата. Иди я повика да се замита съ него.

Тенардиерица страшно се зарадва за паритѣ, излѣзе на стълбата и завари Козета, че мете.

— Козета, каза тя. Я ела съ мене! — Отидоха при непознатия. Човѣкътъ зе пакета, що носѣше, разгъна го, извади отъ него вълнена дрешка, прѣстилка, фанелка, фистанче, чорапи, обувки — съ една дума всички дрехи за едно 8 годишно момиче.

— Дѣте, рече той бащински. Земи тѣзи дрешки и иди та се облѣчи.

Х. Който дири многото, изгубва и малкото.

Едва що зѣ да се зазорява, селенитѣ заизлизаха изъ двороветѣ си за полска работа. Тѣ срѣщнаха единъ скромно облѣченъ човѣкъ да пѣтува къмъ Парижъ. Този човѣкъ водѣше за рѣжа момиченце, облѣчено въ черни дрешки, то държеше въ рѣжа голѣма и хубава кукла.

Това бѣ нашиятъ пѣтникъ съ Козета. Никой не позна човѣка, нито можаха да познаятъ Козета, защото тя бѣ сега въ ново и съвсѣмъ друго облѣкло.

Козета си отиваше. Съ кого? Тя не знаеше. За кждѣ? Неизвѣстно. Тя знаеше само едно нѣщо, а именно, че се отърва отъ крѣчмата на Тенардие. Никой не отиде да я изпрати, нито да ѝ каже сбогомъ.

Горкото сираче стѣпваше здраво подиръ непознатия човѣкъ. Сегизъ-тогизъ тя брѣкваше въ прѣстилката си да види, дали стои тамъ жълтицата, що бѣ намѣрила въ обувката си.